

Zdravotní stav neovlivňuje jen psychická, ale i duchovní stránka

Souvislosti mezi odpouštěním a činností imunobiologického aparátu

[Jaro Krivohlavý](#), [Aleš Palán](#)

z knihy [Dvě lásky](#), vydal(o): [Karmelitánské nakladatelství](#)

V posledních letech jsem se zabýval otázkou odpouštění – jaké má odpuštění, případně neodpuštění vliv na psychiku i na tělesný život člověka. Na základě laboratorních pokusů psychologové zjistili zajímavé souvislosti mezi odpouštěním a činností imunobiologického aparátu. Ukazuje se, že ti lidé, kteří neodpustí člověku, který jim něco zlého udělal, se vlastně poškozují („mstí“) na vlastním organismu. Lze to sledovat na imunobiologické reakci. Podstatné na těchto pracích je, že to nejsou žádné „duchopytné úvahy“, ale výsledky laboratorních studií, prověřované klasickým statistickým aparátem průkazu signifikace rozdílů výsledků.

Takové výsledky jsou pro někoho těžko přijatelné.

V první řadě s tím mají problém klasičtí striktně biologicky orientovaní lékaři. Když se ovšem podobné výzkumy provádí relevantními vědeckými metodami, které tito lékaři ve svých oborech používají, odmítá se jim to těžko. Jsou nuceni se nad takovými výsledky zamýšlet. Všichni křesťané alespoň teoreticky vědí, že víra uzdravuje. K některým lidem ovšem nelze hovořit jazykem víry. Je k nim třeba hovořit jazykem vědy. A psychosomatika – výsledky vědeckých pokusů – jsou příkladem takového jazyka.

Dělají se taky výzkumy, které by ukazovaly souvislost fyzického zdraví a kvality duchovní orientace člověka, hloubky jeho víry?

Samozřejmě. Byl jsem oponentem jedné takové práce provedené ve Skotsku. Týkala se umírajících lidí. Byla to studie, která se zpracovávala tři roky v různých nemocnicích a hospicích. Měřila se kvalita života opravdu hluboce věřících pacientů i těch, kteří stojí mimo víru či jsou v ní vlažní. Snažil jsem se výsledky této studie, která vyznívá pro křesťany velmi pozitivně, zpopularizovat i u nás.

Zpopularizujeme je tedy ve stručnosti zde. Jak byste popsal souvislost mezi vírou a zdravím?

Začněme pojetím antropologie – vědy o člověku. Už mnozí si kladli otázku, co je člověk. Když jsem do ní nahlédl, potkal jsem se nejprve s velkým zklamáním. Přišel jsem do budovy antropologického muzea ve Vídni a našel tam jen srovnání kostí lidí z různých koutů světa – např. lebek eskymáků a australských domorodců. Jistě: kosti, kůstky a kostičky patří člověku, ale není to celý člověk! Člověk je víc! Člověk nemá jen kosti! Krásně to říká Bible: na jedné straně je prach a v prach se navrátí. Na druhé straně je ale „o málo menší andělů“. O tom, co má člověk „navíc“ oproti kostlivci, hovoří např. filosofická a teologická antropologie. Jsem vděčný profesoru Janu Sokolovi, že napsal knihu o soudobé filosofické antropologii, která pojetí člověka podstatným směrem rozšiřuje. K tématu Co je člověk? má však co říci i teologie. Teologická antropologie popisuje člověka jako „někoho, kdo má na tomto světě nejen svůj původ a své místo, ale i cíl“. Má proč žít. Může a má prožít smysluplný život! Jde o celkové pojetí člověka. Krásně to vystihuje název jednoho zahraničního časopisu: Totus homo – celý člověk. Člověk není jen to, co vidíme v tom „koženém vaku“, jak mi odpověděla na mou otázku jedna dermatoložka. K člověku patří i to, co nalézáme v jeho psychice: myšlení, cítění, vůle. Patří tam i to, kam je daný člověk směřován – ke kterým hodnotám, oč se snaží, oč mu v jádru jeho existence jde. I zde jsem se pokusil to, co mi bylo dáno poznat, dát druhým lidem k dispozici v knize nazvané „Psychologie smysluplnosti existence“.